

минемъ прѣзъ Самоковъ, ще съберемъ разнесенитѣ войници, които безъ това бихъ се разотипли по домоветѣ си, както мнозина бѣхъ направили. Даже когато стигнахме на 6 срещу 7 Ноемврий въ с. Горна-Диканя, капитанъ Кисовъ, страхувайки се отъ критика и отговорностъ за подобно отстъпление, прѣдложи да прѣхвърлимъ Витоша и да отидемъ въ София вмѣсто въ Самоковъ, но и тукъ другитѣ офицери земахъ врѣхъ.

Часътъ въ 1 слѣдъ полунощъ, 8 Ноемврий, отряда влѣзъ въ Самоковъ и въ сѣщия часъ узнахме, че тукъ много войници чакахъ дружинитѣ си. Въ сѣщия день, вслѣдствие чрѣзмѣрно усиленитѣ и не прѣкъснати маршове и за уреждане на частитѣ, се даде отдихъ на изморенитѣ офицери и войници.

Както войницитѣ, тѣй и офицеритѣ по външностъ бѣхме въ най жалко положение: кирливи, покъсани и пр.; отъ началото на военнитѣ дѣйствия не бѣхме се прѣобличали. Намѣренитѣ дома нѣколко износени прѣпирки ни се видѣхъ като отъ небето паднали и ний съ капитана Филипова, прибързахме да се възползуваме отъ тѣхъ. Както по-рано спомѣняхъ въ една забѣлѣжка, всичкото ми форменно облѣкло: постилки, покривки, тоалетни потрѣби и нѣкои военни учебници за ръководства, донесени при възвръщанъето ми отъ Руссия, които бѣхъ ималъ злочестината да вземъ съ себе при трѣгване отъ Кюстендилъ къмъ границата, пропаднахъ слѣдъ отстъплението ни отъ колоничкия бой. Слѣдователно, азъ разполагахъ само съ това, което бѣ на гърба ми.

Съ отстъплението чрѣзъ Самоковъ, капитанъ Кисовия отрядъ, неможѣ да вземе участие само въ боеветѣ подъ Сливница, но, ако и да бѣ от-